

[Svend E. Johansen.]

det er de daarligst stillede, der maa betale den største Del.

Jeg tvivler ikke om, at man heroverfor har den sædvanlige Trøst til Raadighed, at det er Luksusforbruget, man rammer gennem disse Afgifter. Nu er hertil at sige, at det er højst problematisk, hvad der skal forstås ved Luksus. Jeg kunde nævne adskillige Ting, som efter min Opfattelse hører direkte ind derunder — for vort Lands Vedkommende f. Eks. Militærudgifterne. Men jeg skal lade de Problemer ligge, ogsaa Problemet om, hvorvidt den arbejdsløse Cigaret er Luksus, og blot slaa fast, at øgede Udgifter paa bestemte Erhvervsomraader maa give Formindskelse af Forbruget, hvilket Finansministeren ogsaa regnede med i sin Forelæggelsestale i Gaar, og at formindsket Forbrug skaber større Arbejdsløshed, og at den større Arbejdsløshed rejser Kravet om øgede Socialunderstøttelser, og med disse øgede Socialunderstøttelser vender vi tilbage til Udgangspunktet og skal have forhøjede Forbrugsafgifter. Spørgsmaalet er da ganske simpelt dette: Hvor længe tror man egentlig, at denne Svikmølle kan gaa rundt?

Efter min Opfattelse er denne Vej ikke farbar. Jeg anerkender, som sagt, at Staten maa have øgede Indtægter, men lad os saa faa de øgede Indtægter lagt direkte over paa Indkomst- og Formueskatten. Det ved man hvad er, og der kan man nøje kontrollere, hvad man skal betale, det vil sige, at den enkelte derigennem klart og tydeligt kan se, hvad Samfundets Husholdning koster ham i Kroner og Øre hver evig eneste Maaned. Og een Ting til: derigennem stilles Erhvervene lige i Konkurrencen om den resterende Købekraft hos Forbrugerne. Det kan vel ikke være for meget forlangt, at Borgerne, naar Stat og Kommuner har taget, hvad de skal bruge, selv bestemmer, paa hvilke Varegrupper de vil anvende deres Penge.

Af disse Grunde kan jeg ikke gaa med til Lovforslaget om Forbrugsafgifter. Det er et utaaeligt og uklogt Indgreb i Erhvervslivet, det gavner intet, og det rammer haardest de daarligst stillede i vort Samfund.

Finansministeren (V. Buhl): Jeg takker for den Tilslutning til Lovforslaget, som er givet fra den altovervejende Del af det høje Ting. Jeg skal søge at gøre mine Bemærkninger til de ærede Talere saa korte, som Forholdene tillader det.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup mente, at jeg havde vist liden Opfindsomhed

ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag. Jeg tror hertil at kunne sige, at det ærede Medlem skal være glad ved, at Situationen er en saadan, at det ikke har været nødvendigt at udvise større Opfindsomhed end den, der her er udvist, at man har været i Stand til at holde sig til de Forbrugsgoder, der her er Tale om. Situationen vil meget let kunne udvikle sig paa den Maade, at der bliver Brug for mere vidtgaaende Foranstaltninger paa dette Omraade.

I øvrigt skulde der naturligvis ikke megen Opfindsomhed til for at kunne foreslaa en generel Omsætningsafgift, som det ærede Medlem pegede paa. Men at den vilde lægge Afgifterne paa Befolkningen paa en helt anden Maade, end der her er Tale om, og ikke paa en Maade, der vilde være lettere for den mindre velstillede Del af Befolkningen, er jo givet.

Det ærede Medlem rejste Spørgsmaalet om Hjemmebrygning af Øl. Naar der i Lovforslaget er indføjet en Bestemmelse om, at saadan Hjemmebrygning ikke skal kunne foregaa, er det selvfølgelig gjort ud fra rent skattemæssige Synspunkter, idet man maa være opmærksom paa, at naar Skatterne kommer saa højt op, som her er Tale om, er der en betydelig fiskal Fare til Stede. Men jeg skal være villig til at forhandle med det Udvalg, som jeg gaar ud fra bliver nedsat, om dette Punkt. Og hvis man ønsker opretholdt den nuværende Tilstand og ikke ønsker, at der ved en midlertidig Lovgivning træffes Foranstaltninger paa dette Omraade, skal det ikke møde nogen Modstand fra min Side.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mener, at det egentlig ikke er den rigtige Vej at gaa nu gennem Skatter at tage Pengene ind til Dækning af de ekstraordinære Udgifter, vi i denne Situation er kommet ud for. Ja, een Ting er i hvert Fald givet, Pengene skal skaffes, og der er ingen anden Vej end enten at laane dem eller tage dem ind gennem Skatter. Et Laan i Udlandet er i dette Øjeblik udelukket. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ogsaa er af den Opfattelse, at et Laan ikke skal tilvejebringes paa en saadan Maade, at det vil betyde en Inflation, en yderligere Forøgelse af Seddelomløbet og nyskabt Kredit, men at Pengene skal tages af de Midler, der findes i Markedet. Hvis det er Tilfældet, betyder det ogsaa, at man tager Pengene ud af Erhvervslivet, ganske paa tilsvarende Maade, som der er Tale om her, hvad Beløbene angaar. Naturligvis er der den Forskel, at i det ene Tilfælde, hvor der er Tale om Skatter, bliver Beløbene trukket ud over et